

Κ Υ Π Ρ Ο Σ**Νησί πικρό, νησί γλυκό, νησί τυραγνισμένο**

Ποιος το γνωρίζει τούτο το νησί; Ποιος τη γνωρίζει, άραγε, την "εναλίαν", τη θασσοφίλητη Κύπρο;

"Ένα χρυσοπράσινο φύλλο, ριγμένο στο πέλαγο", είναι το νησί της Αφροδίτης, μ' ένα λαό δουλευτάρη, που την αγάπη του για την πατρίδα, την έκανε μεράκι, φιλότιμο και προκοπή την 'έκανε ντέρτι, καημό αβάσταχτο, αλλά και τραγούδι.

Ένας τραυματισμένος χώρος του Ελληνισμού είναι το νησί της Αφροδίτης, όπου η ζωή κι ο θάνατος δίνουν τα χέρια. Είναι το νησί που τα παιδιά δεν μαθαίνουν την ιστορία από τα βιβλία, αλλά τη γράφουν τα ίδια. Είναι το νησί των ηρώων και ο θεματοφύλακας της Ελληνικής λεβεντιάς.

Αδούλωτες ψυχές οι Έλληνες της Κύπρου, πέρασαν από πολλούς κατακτητές, αλλά δεν αλλοτριώθηκαν. Διαφύλαξαν ως κόρην οφθαλμού τη γλώσσα - ο Όμηρος ζωντανεύει στην καθημερινή ομιλία τους - και η καρδιά τους δεν έπαψε ποτέ να χτυπά Ελληνικά.

Άνθρωποι φιλόξενοι κατοικούν το βασανισμένο αυτό τόπο, άνθρωποι που δεν ντρέπονται να δείχνουν την αγάπη για τη γη τους με κάθε τρόπο, άνθρωποι που σκέφτονται και εκφράζονται εθνικά, άνθρωποι που ενσαρκώνουν τον πατριωτισμό, την λευτεριά τον αγώνα, αλλά και την πίστη, ότι σύντομα θα κάνει ξαστεριά και ότι η Λευτεριά όπου και νάναι θ' ανατείλει. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι, που σε κάθε στιγμή, σε κάθε τους κουβέντα, σε κάθε τους ενέργεια, δείχνουν να θυμούνται την ιστορία τους και τα λόγια των ηρώων τους.

Στην Κύπρο, η θάλασσα, το βουνό, η χαρά, το κέφι, η ζωντάνια, η ελπίδα, η ομορφιά, ο ήλιος, αλλά και το ελληνικό τραγούδι, οι λεβέντικοι χοροί, η μουσική και η διαλεκτική λαλιά, φωνάζουν Ελλάδα. Ελληνικότητα χωρίς την Κύπρο δε γίνεται, ούτε και Κύπρος χωρίς Ελλάδα. Το πολύποθο νησί της Αφροδίτης - ελληνικό από καταβολής δεν έσκυψε το κεφάλι σε κανένα κτύπημα της μοίρας και ελπίζει και περιμένει ότι σύντομα "θα βρει τα σκαλοπάτια, που παν στη λευτεριά".

Κώστας Ζ. Γιαννός